

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálíka a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 11. januára 2012 v Bratislave v konaní o európskom zatýkacom rozkaze o sťažnosti prokurátorky Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 09. novembra 2011, sp. zn. 4 Ntc 4/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 22 ods. 8 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze napadnuté rozhodnutie **sa z r u š u j e** v celom rozsahu.

Európsky zatýkací rozkaz zo 04. apríla 2011, sp. zn. 40 Js 4191/11, 53 VRs 8495/07 a 53 VRs 8926/09, vydaný Štátnou prokuratúrou v Landshute, Spolková republika Nemecko, na

A. M., nar. X., trvale bytom D., povolenie na pobyt č. X., štátneho občana Talianskej republiky

sa n e v y k o n á

a vyžiadaná osoba **sa n e o d o v z d á** do Spolkovej republiky Nemecko na

1/ výkon trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov (mínus 3 mesiace a 2 dni - väzba), uloženého rozsudkom prvostupňového súdu v Landshute z 18. februára 2008, sp. zn. 10 Ls 53 Js 8495/07, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Landshute z 08. septembra 2008, sp. zn. 3 Ns 53 Js 8495/07, za spáchanie trestného činu zámerného preťahovania konkurzného konania podľa § 64 ods. 1, § 84 ods. 1 číslo 2 nemeckého Trestného zákonníka, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

od 03. decembra 2001 bol konateľom spoločnosti G. (Priemyselné centrum G.). V tú istú dobu bolo sídlo spoločnosti premiestnené do L.. Hoci M. bolo známe, že v prípade nadmerného zadĺženia alebo insolventnosti musí v lehote troch týždňov podať návrh na vyhlásenie konkurzu, napriek tomu to zanedbal. Spoločnosť bola najneskôr dňa 24. februára 2003 insolventná. V ten deň by mala podať miestoprísahné vyhlásenie, keďže nemohla zaplatiť pohľadávku vo výške 169,58 eur. Následne došlo k ďalším exekúciám proti spoločnosti,

2/ trestné stíhanie za trestný čin neoprávneného zmocnenia sa vlastnej veci podľa § 289 ods. 1 nemeckého Trestného zákonníka, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

V. T. si prenajala od 01. decembra 2009 kaviareň od firmy K.. Nájomné činilo 2 410 eur mesačne, vrátane dane z pridanej hodnoty. T. počas doby prenájmu vložila do prenajatej kaviarne predmety, ktoré boli jej vlastníctvom, v odhadnutej celkovej hodnote 7 700 eur. Za mesiace marec, apríl a máj 2010 T. uhradila nájomné iba čiastočne alebo ho vôbec neuhradila, takže zostala otvorená pohľadávka za nájomné vo výške 6 933,92 eur. T. a hľadaný M. vedeli, že existovali ešte otvorené pohľadávky za nájomné zo strany firmy K.. Okrem toho boli si obidvaja toho vedomí, že firma K. mala záložné právo prenajímateľa ohľadne predmetov zariadenia patriaceho T.. Dňa 01. januára 2011 T. a M. s pomocou G. M. a A. T. kaviareň vyprázdnili. Zobrali so sebou zariadenie patriace T., predmety pre domácnosť a prístroje pre veľkokuchyňu, ako aj všetok nábytok z reštaurácie v hodnote 7 700 eur. Nie je známe, kam bolo zariadenie a prístroje pre domácnosť odpravené,

z dôvodov uvedených v § 23 ods. 1 písm. d/ zákona č. 154/2010 Z. z.;

3/ výkon trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, uloženého rozsudkom prvostupňového súdu v Landshute z 13. decembra 2010, právoplatného dňa 21. decembra 2010, sp. zn. 01 Ds 53 Js 8926/09, za spáchanie trestného činu zadržovania a sprenevery mzdy podľa § 266a ods. 1, ods. 2 číslo 2 nemeckého Trestného zákonníka, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

bol faktickým konateľom spoločnosti občianskeho práva „P.“, ktorá prevádzkovala kaviareň s rovnakým názvom pod adresou A. v L.. Hoci vedel, že bol povinný

za zamestnancov zamestnaných v kaviarni príslušným miestam hlásiť príspevky na sociálne poistenie, neurobil to v období od februára 2008 vrátane do júna 2009. Okrem toho zanedbal odvody príslušných sociálnych príspevkov. Príslušným miestam takto vznikla škoda vo výške 18 191,71 eur,

4/ trestné stíhanie za trestný čin sprenevery podľa § 246 ods. 1 nemeckého Trestného zákonníka, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

spolu s T. zobrali so sebou kávovar značky La Cimbeli v hodnote 9 400 eur a prepravili ho na neznáme miesto. T. kúpila tento prístroj dňa 28. septembra 2010 s výhradou vlastníctva od firmy R.. Keďže splátky neboli kompletne uhradené a 6 903 eur je ešte nezaplatených, zostal tento prístroj vo vlastníctve firmy R.. T. a M. vedeli, že splátky na tento kávovar ešte neboli úplne uhradené a že firma R. týmto bola majiteľkou kávovaru. Konali pritom s úmyslom ponechať si kávovar bez oprávnenia pre seba,

z humanitárnych dôvodov, vyplývajúcich z článkov 3 ods. 1, 9 ods. 1 a 18 ods. 1 Dohovoru OSN o právach dieťaťa, prijatého dňa 20. novembra 1989 v New Yorku, ktorý má prednosť pred vnútroštátnou implementáciou Rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi.

O d ô v o d n e n i e

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 09. novembra 2011, sp. zn. 4 Ntc 4/2011, bolo na základe návrhu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici z 31. augusta 2011, sp. zn. 2 KPt 53/11, rozhodnuté o tom, že podľa § 22 ods. 4 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykacom rozkaze (ďalej len „zákon o EZR“) *Európsky zatykáci rozkaz*, vydaný Štátnym zastupiteľstvom v Landshute, SRN dňa 04. apríla 2011, na A. M., nar. X., štátneho občana Talianskej republiky, povolenie na pobyt č. X., trvale bytom D. *sa nevykoná a vyžiadaná osoba sa neodovzdá do Spolkovej republiky Nemecko:*

- na výkon trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov, uloženého za spáchanie trestného činu machinácií v súvislosti s konaním o konkurze a vyrovnaní podľa § 64 ods. 1, § 84 ods. 1 nemeckého trestného zákona ani trestné stíhanie za trestný čin neoprávneného

zmocnenia sa vlastnej veci podľa § 289 ods. 1 nemeckého trestného zákona z *dôvodov § 23 ods. 1 písm. d/ zákona o EZR*;

- na výkon trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, uloženého za spáchanie trestného činu zadržovania a sprenevery mzdy podľa § 266 ods. 1, ods. 2 nemeckého trestného zákona ani trestné stíhanie za trestný čin sprenevery podľa § 246 ods. 1 nemeckého trestného zákona z *humanitárnych dôvodov, vyplývajúcich z článkov 3 ods. 1, 9 ods. 1 a 18 ods. 1 Dohovoru OSN o právach dieťaťa, prijatého dňa 20. novembra 1989 v New Yorku, ktorý má prednosť pred vnútroštátnou implementáciou Rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o Európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi*.

Proti tomuto rozhodnutiu podala hneď po jeho vyhlásení prokurátorka Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici sťažnosť - a to konkrétne proti tej jeho časti, v ktorej nebolo vyhovené jej návrhu z humanitárnych dôvodov.

Z písomného odôvodnenia uvedenej sťažnosti pritom vyplýva, že podľa názoru prokurátorky krajský súd v danej časti nedôvodne aplikoval Dohovor o právach dieťaťa. Nepopiera síce, že záujem dieťaťa v rozsahu, v akom je definovaný v predmetnom dohovore je rovnako dôležitý ako spoločný záujem štátov Európskej únie na zabránení úteku, resp. úniku osôb pred trestným konaním pobytom v inom štáte, avšak má za to, že tento by v danom prípade rozhodnutím súdu o odovzdaní vyžiadanej osoby do Spolkovej republiky Nemecko porušený nebol. Dieťa je v riadnej starostlivosti jeho matky V. T., na ktorú bol inak tiež vydaný európsky zatykáci rozkaz za účelom jej vydania na trestné stíhanie do Spolkovej republiky Nemecko, čo bolo ale napokon zamietnuté zo strany Krajského súdu v Banskej Bystrici z humanitárnych dôvodov, vyplývajúcich z článku 3 ods. 1, článku 9 ods. 1 a článku 18 ods. 1 Dohovoru OSN o právach dieťaťa. Proti uvedenému rozhodnutiu pritom prokuratúra nepodala ani sťažnosť, keďže sa s ním stotožnila.

Pokiaľ ide o samotné napadnuté rozhodnutie, považovala prokurátorka za potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že súd síce konštatoval v jeho odôvodnení, že odlúčenie vyžiadanej osoby od dieťaťa by mohlo nenapraviteľne poznamenať jeho vývoj, avšak toto všeobecné tvrdenie nepodporil žiadnymi konkrétnymi relevantnými okolnosťami odôvodňujúcimi závažnosť vplyvu odlúčenia na nepriaznivý vývoj dieťaťa. A navyše

takéto významné okolnosti nevyplývajú ani zo samotných výpovedí A. M., ktorý sa na verejnom zasadnutí krajského súdu vyjadroval výlučne k negatívnym dôsledkom jeho vydania do Spolkovej republiky Nemecko pre začiatok jeho podnikateľskej činnosti na území Slovenskej republiky.

A na záver upozornila tiež na to, že samotný Dohovor o právach dieťaťa v článku 9 ods. 4 predpokladá možnosť odlúčenia dieťaťa.

S poukazom na vyššie uvedené je preto prokurátorka toho názoru, že aplikácia Dohovoru o právach dieťaťa ako dôvodu rozhodnutia o nevykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu a následnom neodovzdaní vyžiadanej osoby do Spolkovej republiky Nemecko bola nedôvodná a predovšetkým zjavne neprimeraná povinnosti vyžiadanej osoby niesť trestnoprávne následky za svoje protiprávne konanie. Z toho dôvodu navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie v časti, proti ktorej bola podaná sťažnosť a sám rozhodol o tom, že európsky zatýkací rozkaz vydaný Štátnym zastupiteľstvom Landshut dňa 04. apríla 2011 za účelom vydania A. M. na výkon trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, uloženého mu za spáchanie trestného činu zadržovania a sprenevery mzdy podľa § 266 ods. 1, ods. 2 nemeckého trestného zákona a trestné stíhanie za trestný čin sprenevery podľa § 246 ods. 1 nemeckého trestného zákona sa vykoná a vyžiadaná osoba sa odovzdá do Spolkovej republiky Nemecko.

K predmetnej sťažnosti zaslal prostredníctvom svojho obhajcu písomné vyjadrenie i vyžiadaný A. M..

Poukázal v ňom pritom v prvom rade na tú skutočnosť, že žije v spoločnej domácnosti so svojou družkou V. T., s ktorou spolu vychovávajú ich spoločnú dcéru L. M., nar. X.. Pokiaľ ide o jeho podnikateľskú činnosť (prevádzkuje od konca júla 2011 na území Slovenskej republiky reštauračné zariadenie - pizzériu), tak z jej výsledkov živý celú rodinu a zabezpečuje takto jej existenciu. Bez tejto jeho činnosti by sa jeho družka i s dcérou dostali do nepriaznivého sociálneho postavenia za hranicu sociálnej núdze. Jeho družka sa z dôvodu útleho veku ich dcéry nemôže zaradiť do pracovného procesu, z ktorého by jej plynul príjem postačujúci na úhradu nevyhnutných životných potrieb svojich a ich spoločnej dcéry, pričom rodinný prídavok vo výške 22,01 eur mesačne a rodičovský príspevok vo výške

190,10 eur mesačne, ktoré sú v súčasnosti jej jediným príjmom, sú v tomto smere nedostatočné.

Podľa vyžiadaného by však jeho odlúčenie od rodiny znamenalo nielen priame ohrozenie materiálnych potrieb jeho mal. dcéry, ale taktiež by nenapraviteľne poznamenalo aj jej harmonický vývoj v psychickej a fyzickej oblasti, a bol by v dôsledku toho teda jednoznačne ohrozený jej záujem (čo súd správne vyhodnotil), ktorý je v zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa prvoradým záujmom a stojí nad všetkými ostatnými záujmami spoločnosti.

Napriek vyššie uvedenému má ale zároveň za to, že pokiaľ ide o skutok, podľa nemeckého trestného zákona kvalifikovaný ako trestný čin zadržovania a sprenevery mzdy podľa § 266 ods. 1, ods. 2, tak tento nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Tento totiž v prvom rade spoločnosť občianskeho práva, ktorej zamestnancom bol, vôbec nepozná a navyše keďže on v uvedenej spoločnosti pracoval len ako čašník/obsluha, nemôže byť ani subjektom trestného činu skrátene dane a poistného. V danej súvislosti uviedol pritom tiež aj ten fakt, že keď prokurátorka krajskej prokuratúry v rámci predbežného vyšetrovania v súlade s § 19 ods. 4 zákona o EZR požiadala justičný orgán štátu pôvodu o dodatočné informácie, tieto jej boli poskytnuté k § 266a nemeckého trestného zákona, a preto podľa neho nie je možné posúdiť, či skutok upravený v § 266 ods. 1, ods. 2 nemeckého trestného zákona je trestným aj podľa slovenského trestného zákona. A ako vyžiadaný podotkol na tomto mieste ďalej, u trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 slovenského trestného zákona sa vyžaduje, aby páchatel' zadržal a neodviedol splatné odvody určenému príjemcovi, čo je splnené vtedy, ak páchatel' zadrží a súčasne neodvedie splatné odvody, ktoré má k dispozícii, pričom však podľa nemeckého trestného zákona sa splnenie tejto podmienky pre naplnenie trestnoprávnej zodpovednosti nevyžaduje.

Čo sa týka potom skutku, kvalifikovaného podľa právneho poriadku Spolkovej republiky Nemecko ako trestný čin sprenevery podľa § 246 ods. 1 nemeckého trestného zákona, tak v tomto smere sa jedná podľa vyžiadaného rovnako o skutok, ktorý nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Jeho družka totiž nemala v zmluve s firmou R. nijakým spôsobom obmedzené užívanie predmetného kávomatu miestom jeho prevádzky, pričom oprávnenie užívať tento prístroj nebolo

podmienené dokonca ani riadnym zaplatením všetkých splátok v zmysle dohodnutého splátkového kalendára. On sa teda nedopustil ničoho, čo by mu zákon zakazoval a už vôbec si nie je vedomý toho, že by si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená, resp. že by pomáhal inej osobe v takomto protiprávnom konaní.

Vyžiadaný v podanom vyjadrení tiež opätovne upriamil pozornosť i na tú skutočnosť, že ku dňu rozhodovania krajského súdu ubehlo odo dňa jeho zadržania (12. júla 2011) viac ako 100 dní, pričom on nemá žiadnu vedomosť o tom, z akého dôvodu sa nepodarilo dodržať lehotu ustanovenú zákonom na rozhodnutie o výkone EZR. S ohľadom na to namieta preto porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, konkrétne porušenie práva na spravodlivý proces v kontexte práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, čo predstavuje podľa neho zákonnú prekážku jeho vydania.

A na záver vyžiadaný uviedol i to, že podaná sťažnosť nie je podľa neho prípustná, pretože sa týka dôvodu odmietnutia vykonania EZR, pre ktorý zákon sťažnosť prokurátora nepripúšťa (v zmysle § 22 ods. 7 zákona o EZR je sťažnosť prokurátora prípustná len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania EZR podľa § 23).

Z dôvodov vyššie uvedených preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podanú sťažnosť ako neprípustnú odmietol, resp. ako nedôvodnú zamietol.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o EZR európsky zatýkací rozkaz možno vykonať

a/ ak bol vydaný na účely trestného stíhania pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a právneho poriadku štátu pôvodu trestným činom a ak možno podľa právneho poriadku štátu pôvodu za takýto skutok uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej dvanásť mesiacov a nie je dôvod na odmietnutie jeho vykonania,

b/ ak bol vydaný na účely vykonania už uloženého trestu odňatia slobody pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a právneho poriadku štátu pôvodu trestným činom, ak uložený trest odňatia slobody alebo jeho zvyšok, ktorý sa má vykonať, je najmenej štyri mesiace a nie je dôvod na odmietnutie jeho vykonania. Viaceré tresty

alebo nevykonané zvyšky viacerých trestov sa spočítavajú.

Podľa § 22 ods. 3 zákona o EZR o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu rozhoduje súd uznesením na neverejnom zasadnutí. Pred rozhodnutím umožní vyžiadanej osobe a jej obhajcovi vyjadriť sa písomne k európskemu zatýkaciemu rozkazu. Ak v tomto vyjadrení vyžiadaná osoba alebo jej obhajca o to požiada alebo ak to považuje súd za potrebné, o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu rozhodne súd na verejnom zasadnutí.

Podľa § 22 ods. 4 zákona o EZR ak sa v konaní preukáže, že existuje dôvod odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1, súd rozhodne, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná. Ak sa v konaní preukáže, že existuje dôvod odmietnutia podľa § 23 ods. 2, súd môže rozhodnúť, že sa európsky zatýkací rozkaz nevykoná.

Podľa § 22 ods. 7 zákona o EZR proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu je prípustná sťažnosť vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1, sťažnosť má odkladný účinok; sťažnosť prokurátora je prípustná pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 alebo ak rozhodnutím o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu bol porušený tento zákon; sťažnosť má odkladný účinok.

Podľa § 22 ods. 8 zákona o EZR o sťažnosti rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí. **Najvyšší súd Slovenskej republiky po doplnení konania, ak je to potrebné, sám rozhodne o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu.** O rozhodnutí bezodkladne informuje ministerstvo spravodlivosti a útvar SIRENE; ak tento útvar nie je príslušný konať, informáciu postúpi neodkladne útvaru INTERPOL.

Podľa § 23 ods. 1 zákona o EZR vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa odmietne, ak

a/ sa na trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, vzťahuje amnestia, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, a slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu,

b/ vykonávajúci justičný orgán má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti vyžiadanej osobe pre ten istý skutok právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom bol vyneseny,

c/ vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,

d/ skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 4 a 5; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nie je možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu, alebo

e/ vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 23 ods. 2 zákona o EZR vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu možno odmietnuť, ak

a/ vyžiadaná osoba je trestne stíhaná v Slovenskej republike pre ten istý skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,

b/ slovenské orgány rozhodli o tom, že pre skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, sa nezačne trestné stíhanie alebo sa v začatom trestnom stíhaní nebude pokračovať, alebo bolo v inom členskom štáte vydané právoplatné rozhodnutie voči tej istej osobe pre ten istý skutok, ktoré bráni ďalšiemu konaniu,

c/ vykonávajúci justičný orgán má informáciu, že konanie vedené v niektorom treťom štáte proti vyžiadanej osobe pre ten istý skutok právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný

podľa právnych predpisov tretieho štátu, v ktorom bol vynesенý,

d/ európsky zatýkací rozkaz sa týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, na palube lode plávajúcej pod štátnou vlajkou Slovenskej republiky alebo na palube lietadla zapísaného v registri lietadiel Slovenskej republiky; vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu možno v tomto prípade odmietnuť aj vtedy, ak skutok nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, alebo

e/ európsky zatýkací rozkaz sa týka skutkov, ktoré boli spáchané mimo územia štátu pôvodu, a právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje trestné stíhanie pre rovnaké skutky, ak boli spáchané mimo územia Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o riadnom opravnom prostriedku primárne zistiac, že sťažnosť je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou, v zákonnej lehote a na príslušnom súde, postupom v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľka podala sťažnosť, ako i konanie týmto výrokom predchádzajúce a dospel k takému záveru, že podaná sťažnosť **nie je dôvodná.**

Vo vzťahu k otázke prípustnosti predmetnej sťažnosti, tiež aj s poukazom na výhradu vyžiadaného považuje pritom za potrebné upozorniť zároveň na tú skutočnosť, že ak krajský súd v danom prípade rozhodol o odmietnutí vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu o. i. i z humanitárneho dôvodu v zmysle príslušných ustanovení Dohovoru OSN o právach dieťaťa, majúceho prednosť pred vnútroštátnou implementáciou Rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (s čím sa napokon stotožnil i samotný vyžiadaný), nie je možné potom považovať sťažnosť prokurátorky smerujúcu proti aplikácii tohto dôvodu v uvedenom prípade - a to bez ohľadu na to, či by sa napádala zákonnosť alebo dôvodnosť jeho použitia - za neprípustnú.

Pokiaľ ide potom o samotné napadnuté rozhodnutie, tak toto je podľa názoru sťažnostného súdu správne a až na niektoré menšie nedostatky (napravené týmto rozhodnutím) sa s ním v podstate plne stotožňuje.

Čo sa pritom týka zdôvodnenia použitia humanitárneho dôvodu ako dôvodu odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu v danom prípade, tak v tejto súvislosti sťažnostný súd zároveň poznamenáva, že i podľa neho by vydanie vyžiadaného A. M. do Spolkovej republiky Nemecko mohlo nenapraviteľne poznamenať vývoj jeho mal. dcéry L. M. (nar. X.), ktorú má spolu so svojou družkou V. T., a to predovšetkým s poukazom na jej nízky vek ako i s ohľadom na stratu príjmu plynúceho z podnikateľskej činnosti vyžiadaného, na čo napokon i on sám v predmetnom konaní viackrát poukázal (tiež i na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. novembra 2011). Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky má teda za to, že momentálne v danom prípade existujú vážne humanitárne dôvody brániace vykonaniu vyššie citovaného európskeho zatýkacieho rozkazu a odovzdaniu vyžiadaného A. M. na výkon trestu odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, uloženého mu za spáchanie trestného činu zadržovania a sprenevery mzdy podľa § 266a ods. 1, ods. 2 číslo 2 nemeckého Trestného zákonníka, ako i trestné stíhanie za trestný čin sprenevery podľa § 246 ods. 1 nemeckého Trestného zákonníka do Spolkovej republiky Nemecko.

Ďalej je potrebné upozorniť i na tú skutočnosť, že keďže ani jeden z vyššie spomenutých trestných činov nebol v európskom zatýkacom rozkaze priradený pod niektorú z kategórii trestných činov uvedených v ust. § 4 ods. 4 zákona o EZR, krajský súd správne pristúpil k skúmaniu ich trestnosti aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. I v tomto ohľade sa pritom Najvyšší súd Slovenskej republiky s jeho závermi stotožňuje, a preto na ne v plnom rozsahu odkazuje.

Pokiaľ ide o námietky vyžiadaného, žiaduce nepriznať povahu trestných činov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky i konaniam, v európskom zatýkacom rozkaze kvalifikovaným ako trestný čin zadržovania a sprenevery mzdy podľa § 266 ods. 1, ods. 2 číslo 2 nemeckého Trestného zákonníka a trestný čin sprenevery podľa § 246 ods. 1 nemeckého Trestného zákonníka, tak tieto treba považovať za neopodstatnené, a to predovšetkým s ohľadom na zo strany justičného štátu orgánu pôvodu dodatočne predložené informácie a materiály. Z ich obsahu vyplýva napokon i tá skutočnosť, že v európskom zatýkacom rozkaze je pri trestnom čine zadržovania a sprenevery mzdy nesprávne uvedené číslo paragrafu nemeckého Trestného zákonníka, ktorý má uvedený trestný čin upravovať, pretože týmto má byť nie § 266 ale § 266a, ku ktorému bolo aj dodatočne predložené jeho paragrafové znenie.

V súvislosti s výhradami týkajúcimi sa trestného činu sprenevery podľa § 246 ods. 1 nemeckého Trestného zákonníka možno upozorniť tiež na to, že tieto sú v danom konaní irelevantné, pretože slovenským orgánom ako vykonávajúcim justičným orgánom pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu neprislúcha sa zaoberať otázkou viny či neviny vyžiadanej osoby, resp. skúmať dôvodnosť jej trestného stíhania v cudzine (slovenské justičné orgány sú v tomto konaní viazané skutkovými zisteniami uvedenými v európskom zatýkacom rozkaze). A. M. však nič nebráni v tom, aby ich príp. uplatnil v prebiehajúcom trestnom konaní pred príslušnými nemeckými orgánmi.

A na záver vo vzťahu k námietkam vyžiadaného smerujúcim k nedodržaniu lehôt podľa § 24 zákona o EZR na prijatie rozhodnutia o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu považuje sťažnostný súd za nevyhnutné zdôrazniť tú skutočnosť, že hoci aj je z obsahu predloženého spisového materiálu zrejماً nedôslednosť v konaní krajského súdu, pokiaľ ide o dodržanie príslušných ustanovení § 24 zákona o EZR, táto nemôže sama osebe predstavovať zákonnú prekážku jeho príp. vydania do Spolkovej republiky Nemecko. Takýto následok spojený s nesplnením predmetných lehôt nevyplýva totiž nielen zo zákona o EZR, ale ani z rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi. Z ich obsahu možno však ale naopak vyvodiť, že jediným zmyslom určenia lehôt v § 24 zákona o EZR je to, aby sa v konaní o európskom zatýkacom rozkaze postupovalo čo najrýchlejšie, pričom členský štát, ktorý opakovane spôsobuje prieťah na strane iného členského štátu pri vykonávaní európskych zatykačov, je v zmysle čl. 17 ods. 7 vyššie citovaného rámcového rozhodnutia povinný o tom informovať radu s cieľom zhodnotiť vykonávanie tohto rámcového rozhodnutia na úrovni členského štátu.

S poukazom na uvedené teda tunajší súd konštatuje, že **nedodržanie lehôt na prijatie rozhodnutia o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu stanovených v § 24 zákona o EZR nespôsobuje následok vo forme nemožnosti rozhodnúť aj po ich uplynutí, a to či už o jeho vykonaní alebo nevykonaní.** Na tomto závere by pritom nič nezmenila ani tá skutočnosť, ak by dôvodom nesplnenia uvedených lehôt boli neodôvodnené prieťahy na strane vykonávajúcich justičných orgánov.

Len na dôvažok možno však zároveň dodať, že dôvodom nedodržania lehôt na prijatie rozhodnutia o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu a v tejto súvislosti teda aj otázkou

prípadných priesťahov by bolo potrebné sa zo strany krajského súdu dôslednejšie zaoberať v tom prípade, ak by sa vyžiadaná osoba nachádzala vo vydávacej väzbe (maximálnu dĺžku ktorej zákon o EZR jednoznačne nestanovuje), a to práve s ohľadom na v tomto smere do úvahy prichádzajúce uplatnenie ust. § 16 ods. 3 písm. c/ zákona o EZR, upravujúceho dôvody prepustenia vyžiadanej osoby z vydávacej väzby.

Z dôvodov vyššie uvedených preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia (vzhlľadom na špeciálnu právnu úpravu v ust. § 22 ods. 8 zákona o EZR bol povinný vo veci rozhodnúť sám).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 11. januára 2012

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová